

om der skal en Lovændring til, ved jeg ikke. Jeg har paa et givet Tidspunkt talt med den højtærede Marineminister derom, og han var ikke selv klar paa den Ting i det Øjeblik, jeg talte med ham, men jeg henstiller meget indtrængende, at dette Spørgsmaal maa finde sin Løsning, thi det er dog urimeligt, at man, naar der nu er tilsikret de faste Arbejdere Ret til at faa Pension af deres samlede Løn, stadig bliver ved at drage de 5 foregaaende daarlige Aar med ind i Pensionsberegningen, hvorved de faste Arbejdere faa en betydelig lavere Pension, end der sikkert med Rette kan tilkomme dem. Et Eksempel vil illustrere det. En gammel Mand, der i 47 Aar har arbejdet paa Holmen, er nu gaaet af med en Pension af 651 Kr., medens en privat Mand, der kun har tjent derude i 40 Aar, har faaet en Pension af 833 Kr. At der har været nogen Forskel paa den virkelige Løn er muligt, men en tilsvarende stor Forskel er der ikke. Forskellen paa Pensionerne kommer af, at man ikke vil gaa med til at beregne de faste Arbejders Pensioner efter deres fulde Løn, saaledes som den nu vedtagne Lov foreskriver. Jeg vil meget henstille, at dette Forhold forandres, det er ret ubilligt, synes jeg, at en gammel Bestemmelse skal blive ved at gælde for alle de Arbejders Vedkommende, som blive pensionerede indenfor de første 5 Aar.

Et andet Forhold er dette, at der næres nogen Frygt for, at de Arbejdere, der en Tid have været private, men senere ere gaaede over til at blive faste, ikke skulde faa deres Anciennetet beregnet ved Pensioneringen, naar de gaa af, inden de have naaet den Pensionsalder, der er indsat i de senere Pensionsbestemmelser. Den højtærede Marineminister har til mig sagt, at det var en Spøgelse-Frygt, thi selv om den strenge Regel hjemler Ministeren Ret til at gaa frem paa den Maade, vilde man ikke gøre det. Ikke fordi jeg tvivler om, at det vil blive saaledes, men fordi jeg gerne vil have, at de Folk, hvem Sagen vedrører, skulle kunne føle sig saa trygge som vel muligt, har jeg villet fremdrage Spørgsmaalet offentligt. Jeg vilde gerne bidrage til, at man fik den Frygt, der faktisk er til Stede, slaaet ned.

Saa er der et Spørgsmaal, som ikke vedrører Marineministeriet, men Ministeriet for offentlige Arbejder, og som ganske kortelig blev berørt forleden Aften, foranlediget ved en Udtalelse af den højtærede Trafikminister, det angaar Statsbanefunktionærernes Organisationsforhold

eller, rettere sagt, deres Bestyrelses Forhold, det Forhold, at de have set sig nødsagede til at tage deres Formand ud af Tjenesten for at sætte ham i Stand til at passe deres Sager. Den højtærede Minister sagde — det findes i Folketingstidende Sp. 970: „Med ham kan der ikke længere fra Statsbaneledelsens Side forhandles paa Forbundets Vegne netop i Henhold til den samme Ordre“ — det var en Ordre, som tidligere Minister Hage havde givet — „desuagtet har Forbundet endnu ikke været at formaa til at vælge en anden til at træde i Forbindelse med Statsbaneledelsen.“ Jeg vilde ikke ret tro mine egne Øren, da jeg hørte den højtærede Minister udtale sig paa den Maade, thi det forekommer mig dog lidt for hasarderet, at man nu fra en demokratisk — forhaabentlig demokratisk — Administrations Side vil falde tilbage paa de gamle Argumenter, som Fagorganisationerne have maattet kæmpe med gennem Aar, men nu heldigvis have besejret, det vare de Argumenter, at de Folk, der ikke selv arbejdede hos vedkommende Arbejdsgiver, vedkommende Mester, kunde man ikke træde i Forbindelse med. Det var den første konservative reaktionære Modstand imod Fagorganisationerne. Man sagde: Vi træde kun i Forbindelse med vore egne Folk, det var for at forhindre Dannelsen af den enkelte Fagforening. Den Gang var saa vist ingen af Bestyrelsesmedlemmerne lønnede, da vare Fagforeningerne svage endnu, men de ere blevne større, og efterhaanden lykkes det Organisationerne at skabe sig saadanne Forhold og skaffe sig saadanne Indtægter, at de formaede at lønne en Mand, der var uafhængig af Arbejdsgiverne og frit kunde tale Kammeraternes Sag. Det er det Forhold, der lige saa meget og maaske mere end det meste andet har hjulpet til at gøre Fagforeningerne saa stærke, som de ere, at de have kunnet sætte Folk ind i deres Organisationer, som ganske uhindret og uafhængig af Arbejdsgivernes Fordogtbefindende kunde tale deres Klassefællers og Kaldsfællers Sag.

Jeg er gaaet ud fra, at man ikke fra Administrationens Side under et demokratisk Ministerium vilde se sig nødsaget til at ty til disse gamle, forslidte og forlængst besejrede Argumenter, som Arbejdsgiverne i atten Hundrede og Hvidkaal saa sig nødsagede til at gribe til. Jeg havde ikke troet det muligt, at den højtærede Trafikminister havde villet gribe til dette Middel, thi det kan dog vel ikke være Menin-